

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Първомай, 18.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЪРВОМАЙ, ВТОРИ СЪДЕБЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: София С. Монева

при участието на секретаря Петя Г. Монева
като разгледа докладваното от София С. Монева Гражданско дело №
20225340100017 по описа за 2022 година

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 от Гражданския
процесуален кодекс (ГПК) обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.
79, ал. 1 във вр. с чл. 240, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) във вр. с чл. 9,
ал. 1 от Закона за потребителския кредит (ЗПК), и с чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД във вр. с чл.
33, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗПК.

Ищецът „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и
адрес на управление: *****, представлявано от Ю. Х. Ю. в качеството на изпълнителен
директор и по процесуално пълномощие от юрисконсулти И. Н. Н. и Ц. С. П., моли съда да
признае за установено в отношенията между страните, че ответникът Ю. Ю. А., ЕГН:
*****, с адрес: *****, му дължи по Договор за кредит за покупка на стоки или
услуги № ***** г., сключен между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон
България, ЕИК: *****, от една страна като „Кредитор“, и ответника, от друга страна като
„Кредитополучател“, както следва:

- сумата от 602, 42 лева (шестстотин и два лева и четиридесет и две стотинки) –
главница за периода от 05.08.2020 г. до 05.12.2020 г., ведно със законната лихва
върху нея, считано от 31.08.2021 г. – датата на подаване на заявлението за
издаване на заповед за изпълнение в съда, до окончателното ѝ изплащане;
- сумата от 27, 82 лева (двадесет и седем лева и осемдесет и две стотинки) –
възнаградителна лихва за периода от 05.08.2020 г. до 05.12.2020 г.;
- сумата от 61, 30 лева (шестдесет и един лева и тридесет стотинки) – обезщетение

за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 06.08.2020 г. до 31.08.2021 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда, за принудителното изпълнение на които вземания е издадена Заповед № 149/27.09.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 572/2021 г. по описа на Районен съд – Първомай, I състав.

Претендира и присъждане на сторените в настоящото и в заповедното производство съдебноделоводни разноски.

Исковите претенции се обосновават с фактически твърдения, че по силата на Договор за кредит за покупка на стоки или услуги № ***** г. „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон България, ЕИК: *****, предоставило на ответника паричен заем от 1 265, 60 лева чрез директно заплащане на цената на закупена от него стока, а заемателят следвало да възстанови на кредитодателя в срок до 05.12.2020 г. заемната сума и да му заплати уговорената възнаградителна лихва от 445, 60 лева, съгласно инкорпориран в съглашението погасителен план, чрез 15 равни анюитетни месечни вноски от по 105, 04 лева всяка.

С оглед допуснатата забава кредитополучателят дължал и мораторно обезщетение в размер на законната лихва върху главницата за периода 06.08.2020 г. до 31.08.2021 г., възлизащо на 61, 30 лева.

Въз основа на Приложение № 1/05.02.2021 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г. заемотателят прехвърлил процесните притезания на ищеца, който пристъпил към принудителното им удовлетворяване по регламента на чл. 410 от ГПК, постановено със Заповед № 149/27.09.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 572/2021 г. по описа на Районен съд – Първомай, I състав, срещу която ответникът депозирал възражение. В качеството си на пълномощник на цедента цесионерът съобщил на длъжника за цесията с уведомление, връчено му в хода на текущото производство като приложение към исковата молба.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК не е постъпил писмен отговор.

В открито съдебно заседание ищцовото дружество не се представлява, като с Молби вх. № № 2742/29.09.2022 г., 3276/15.11.2022 г. и 166/16.01.2023 г., депозирани от пълномощника му, поддържа исковете, а ответникът се явява и признава сключването на договора за кредит, без да застъпва становище по предмета на спора.

Съдът, след като обсъди събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, по реда на чл. 235, ал. 2 във вр. с чл. 12 от ГПК в контекста на наведените от страните съображения, приема от фактическа страна следното:

От приобщените доказателствени източници се установява, че с Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.08.2019 г. (л. 17 – л. 23) „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон България, ЕИК: *****, се задължило ежесечно да прехвърля възмездно на ищеца свои вземания, които произтичат от договори за потребителски кредит, ведно с привилегиите, обезпеченията, принадлежностите, лихвите, таксите, разноските и неустойките. Контрагентите постигнали съгласие при всеки трансфер

притезанията да се индивидуализират в съставно от продавача и предоставяно на хартиен носител на купувача Приложение № 1 по образец, придобиващо значение на допълнително споразумение към рамковото и пораждащо прехвърлителен ефект от момента на двустранното му подписване.

По силата на Договор за потребителски кредит № ***** г. (л. 5 – л. 7) цедентът чрез упълномощения си търговски партньор „ОКСЕН” ООД, ЕИК: *****, гр. Първомай, се задължил да предостави на ответника паричен заем от 1 265, 60 лева за покупка на стоки – матрак марка „Airelec” и два броя спален комплект марка „AFK”, с цена съответно от 170, 00 лева и 960, 00 лева, чрез директното ѝ заплащане на търговеца продавач, както и за финансиране на застрахователна премия от 135, 60 лева за застраховка „Сигурност на плащанията”. Заемателят, от своя страна, предварително информиран за договорните параметри със Стандартен европейски формуляр по Приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 от ЗПК от 02.12.2019 г. (л. 14), следвало до 15.12.2020 г. да възстанови на кредитора заемната сума с лихва при лихвен процент от 33, 56% разсрочено, съгласно инкорпориран в съглашението погасителен план, чрез 15 равни анюитетни месечни вноски от по 105, 04 лева с падеж на 5-о число от месеца в периода от 05.10.2019 г. до 05.12.2020 г. по банкова сметка в „Ситибанк Европа” АД – клон България, и при следните други уговорки: обща стойност на плащанията от 1 575, 60 лева; приложим при отказ от договора дневен лихвен процент, равен на 33, 56%/365; годишен процент на разходите (ГПР) 39, 24%, изчислен при допусканията: валидност на контракта за срока на действието му, изправност на страните по него и продължителност на годината от 365 дни.

Според клаузата на чл. 3 в случай на просрочие кредитополучателят дължи обезщетение в размер на действащата законна лихва за времето на закъснението върху всяка погасителна вноска, а ако допусне закъснение на две или повече такива, считано от падежната дата на втората, цялото вземане става предсрочно изискуемо, без да е необходимо предизвестяване.

В чл. 10 и чл. 8 от сделката са регламентирани правата на потребителя да се откаже от нея, да пристъпи към предсрочно погасяване и да изиска и получи безвъзмездно погасителен план за извършените и предстоящите платежи, както и редът за тяхното упражняване.

Съобразно чл. 9 за получени и узнати от него се считат всички съобщения на насрещната страна, ако бъдат изпратени на адреса му: *****.

Сред доказателствените материали фигурира Фактура № ***** г. (л. 16), издадена от „ОКСЕН” ООД, ЕИК: *****, гр. Първомай, двустранно подписана от търговеца и клиента в лицето на заемателя, с предмет матрак и два спални комплекта на обща стойност 1 130, 00 лева с начислен ДДС, платима по банков път.

В изпълнение на поетите си с Договор за застрахователно посредничество CREX-17247803 (л. 11) ангажименти кредитодателят застраховал кредитополучателя при застрахователите „Кардиф Животозастраховане, клон България”, ЕИК: *****, и „Кардиф

Общо Застраховане, клон България”, ЕИК: *****, със застраховка „Закрила на плащания Плюс”, удостоверена в Сертификат № CREX-***** г. (л. 11 – л. 12).

С Приложение № 1/05.02.2021 г. (л. 28 – л. 30) към споменатия рамков договор заемотодателят, който съгласно чл. 12 от кредитното съглашение му позволявал по всяко време да цедира на трето лице вземанията си по него, отстъпил на ищцовото дружество портфейл от дългове по списък, в който под № 165 фигурирали тези по Договор № CREX-***** г., описани, както следва: „отпусната главница в левове (без включена застраховка)” – 1 265, 60 лева, „остатък главница в левове (към 05.02.2021 г.)” – 602, 42 лева, „остатък договорна лихва в левове (към 05.02.2021 г.)” – 27, 82 лева; „остатък лихва за просрочие в левове (към 05.02.2021 г.) – 30, 75 лева, и „общо дължимо към датата на продажба (към 05.02.2021 г.)” – 660, 99 лева, като верифицирал писмено цесията с Потвърждение от 05.02.2021 г. (л. 27).

В качеството си на пълномощник на продавача, овластен от него с Пълномощно № 3370/2019 г. (л. 26) да уведомява от името му всички длъжници за сторените в обхвата на рамковото обвързване прехвърляния, кредиторът приобретател адресирал чрез пощенски оператор до ответника на посочения в договора негов настоящ адрес Уведомително писмо изх. № УПЦ/П-БНП/CREX-17247803/08.02.2021 г. (л. 24), което по данни от Известие за доставяне № 1177210 (л. 25), издадено от „Български пощи” ЕАД, било върнато недоставено с отметка, че лицето е в чужбина, и което съдържало както информация за извършената покупка на вземания по Договор № CREX-***** г., сумирани към 08.02.2021 г. на 660, 99 лева, в т. ч. начислена мораторна лихва, неустойки и такси, така и покана да ги издължи в срок до 5 дни.

Сезиран от ищеца с депозирано на 31.08.2021 г. в Районен съд – Пловдив Заявление вх. № 49182/31.08.2021 г. (л. 2 – л. 3 от ч. гр. дело № 14107/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив), местнокомпетентният Районен съд – Първомай издал Заповед № 149/27.09.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 572/2021 г. (л. 4 от ч. гр. дело № 572/2021 г. по описа на Районен съд – Първомай), връчена на длъжника на 09.11.2021 г., с която му разпоредил да заплати на заявителя процесните притезания. В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК ответникът оспорил тяхната дължимост с Възражение вх. № 1806/09.11.2021 г. по образец. За постъпването му ищцовото дружество било информирано на 21.12.2021 г. от заповедния съд чрез Системата за сигурно електронно връчване, а разглежданите установителни искиове предявил на 14.01.2022 г. в законоустановения преклузивен едномесечен срок по чл. 415, ал. 1 от ГПК с подадена по куриер Искова молба вх. № 147/17.01.2022 г. (л. 2 – л. 4).

Изслушаната съдебно-счетоводна експертиза излага заключение (л. 95 – л. 103), което се кредитира като обективно, компетентно, задълбочено и изчерпателно изготвено, че заемната сума от 1 265, 60 лева е усвоена по указания в договора начин – директно чрез превод на цената на закупените стоки от 1 130, 00 лева на 10.09.2019 г. на търговеца продавач и на застрахователната премия от 135, 60 лева на 31.10.2019 г. на застрахователя, че кредитополучателят е осъществил погашения в общ размер на 1 636, 90 лева, от които: на

23.10.2019 г., 05.11.2019 г., 21.12.2019 г., 22.07.2020 г. и 26.08.2020 г. – от по 105, 04 лева, на 12.03.2020 г. и 18.06.2020 г. – от по 210, 08 лева, и на 04.04.2022 г. – 691, 54 лева, и с които задълженията му за главница и възнаградителна лихва съответно от 1 265, 60 лева и 310, 00 лева са изцяло заплатени.

Законната лихва върху неиздължената главница за периода от 06.08.2020 г. до 30.08.2020 г. е калкулирана на 53, 62 лева.

При така изложените фактически положения съдът по правилата на [чл. 235, ал. 2 от ГПК](#) намира от правна страна следното:

Исковете, отправени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, черпят правното си основание от чл. 79, ал. 1 във вр. с чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД. Според чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът може да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата, което за парични престации чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД приравнява на законната лихва, или обезщетение за неизпълнение.

В съответствие с чл. 154, ал. 1 от ГПК за успешната си защита ищецът, който обосновава материалноправната си легитимация в качеството на частен правоприемник на заповедните притезания, носи тежестта да докаже както че праводателят му е изправен кредитор по валидно договорно правоотношение с ответника, което е породило за него изискуеми задължения с релевираното в исковата молба съдържание и размер, така и собственото си титулярство върху тях по силата на действащ спрямо последния договор за цесия. Ответната страна на свой ред следва да установи пълно обстоятелствата, на които позовава възраженията си.

В разглежданата конкретика спорните права произтичат от Договор за потребителски кредит № ***** г. (л. 5 – л. 7), който, бидейки сключен от „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон България, ЕИК: *****, в битността му на клон на чуждестранен търговец и във връзка с упражняването от него занятие, се квалифицира от чл. 286, ал. 1 от ТЗ като търговска сделка и се подчинява на съответната уредба на ТЗ. С чл. 287 от него приложимостта ѝ се разпростира и спрямо страната нетърговец, а при празноти чл. 288 от ТЗ препраща към гражданското законодателство.

С оглед характера на насрещните престации и профила на контрагентите съглашението се регулира и от ЗПК, който въвежда в българското законодателство [Директива 2008/48/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на [Директива 87/102/ЕИО](#) на Съвета (ОВ, L 133/66 от 22 май 2008 г.), наричана [Директива 2008/48/ЕО](#), а по препращане от чл. 24 от ЗПК попада в приложното поле и на чл. 143-148 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

По разбирането на чл. 9, ал. 1 от ЗПК въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът, в когото дефиницията на чл. 9, ал. 4 от същия закон припознава всяко физическо или юридическо лице, заето с потребителско кредитиране в рамките на своята професионална или търговска дейност, предоставя или се задължава да предостави на

потребителя, който по разбирането на чл. 9, ал. 3 от ЗПК е действащо извън обхвата на професионалното или търговското си занятие физическо лице, кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяко друго подобно платежно улеснение, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, стойността на които се заплаща чрез периодични вноски.

Особеният режим на договора за потребителски кредит в ЗПК го характеризира като формален предвид въведената с чл. 10, ал. 1 от ЗПК за неговата действителност писмена форма, консенсуален или реален в зависимост от това, дали за сключването му наред със съгласуването на взаимно адресираните волеизявления е необходимо и предаване на заетите парични средства или предмети, двустранен или едностранен, т. е. създаващ задължения и за двете или само за едната страна, и възмезден поради обвързването на кредитодателя с оглед на очаквана насрещна облага.

Като разновидност на договора по чл. 9, ал. 1 от ЗПК този за заем за потребление по правната си същност, закрепена в чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, е неформален, реален, едностранен и безвъзмезден. При него заемодателят предава пари или други заместими вещи в собственост на заемателя, който се обременява да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество, а според чл. 240, ал. 2, изр. 1 от ЗЗД – и да заплати лихва, ако е договорена писмено.

В Глава девета от ЗПК е регламентиран режимът на т. нар. „свързани договори за кредит“, при които, съобразно определението на § 1, т. 11 от ДР на ЗПК: а) кредитът се използва изключително за финансиране на договор за доставка на стоки или за предоставяне на услуги, и б) от търговска гледна точка двата договора представляват едно цяло, което означава, че продавачът на стоката или доставчикът на услугата финансира предоставянето на кредита или в случай че той се финансира от трета страна, кредиторът използва услугите на продавача на стоката или на доставчика на услугата за сключването или за подготовката на договора за кредит, или че в него се посочват конкретни стоки или услуги, доставката на които ще се финансира чрез потребителския кредит.

Така маркираната уредба откроява като елементи на фактическия състав на заемната връзка, за които чл. 154, ал. 1 от ГПК очаква от ищеца да проведе доказване, постигнатото между страните съгласие за заемане на съответната движимост и фактическото ѝ предаване от заемодателя на заемателя, а когато кредитът финансира придобиване на стоки или услуги – и факта на доставянето на стоките и предоставянето на услугите, доколкото по правилото на чл. 27, ал. 2, изр. 1 от ЗПК от този момент възникват задълженията на потребителя.

Чл. 10, ал. 1 от ЗПК повелява кредитната сделка да се оформи писмено на хартиен или друг траен носител на ясен и разбираем език в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра, със следните реквизити според чл. 11, ал. 1 от ЗПК: датата и мястото на сключване (т. 1); вида на предоставения кредит (т. 2); името, единния граждански номер (личен номер или личен номер за чужденец), постоянния и настоящия адрес на потребителя (т. 3); името/наименованието, правноорганизационната форма, кода по БУЛСТАТ или ЕИК и адреса/седалището на кредитора (т. 4); данните по т. 3 за физически

лица и по т. 4 за еднолични търговци и юридически лица – когато участва кредитен посредник (т. 5); договорния срок (т. 6); общия размер на кредита, който в §1, т. 3 от ДР на ЗПК е дефиниран като максималния размер (лимит) или общата предоставяна сума, както и условията за усвояването му (т. 7); стоката или услугата и нейната цена в брой – когато кредитът е под формата на разсрочено плащане за такава или при свързани договори за кредит (т. 8); лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния, както и периодите, предпоставките и процедурите за промяната му (т. 9); методиката за изчисляване на референтния лихвен процент съгласно [чл. 33а](#) от ЗПК (т. 9а); годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора, с посочване на взетите предвид допускания по определения в Приложение № 1 към закона начин (т. 10); условията за издължаване, включително погасителен план с информация за размера, броя, периодичността и датите на погасителните вноски, последователността на разпределението им между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването (т. 11); информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от договорното изпълнение, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания, посочващ дължимите такива, сроковете и условията за извършването им, разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и допълнителните разходи, когато е приложимо (т. 12); извлечение за периодите и условията за плащане на свързаните повтарящи се или еднократни разходи и лихвата, когато те трябва да се заплатят без главницата (т. 13); всички разходи за открийе и обслужване на една или повече банкови сметки, предназначени за усвояване и погасяване на кредита, освен ако открийето им не е доброволно, и за използване на платежен инструмент, позволяващ едновременно извършване на предоставяне на кредита и неговото погасяване, както и всички други разходи, произтичащи от договора, и условията, при които могат да бъдат променяни (т. 14); приложимия при просрочени плащания лихвен процент, изчислен към момента на сключване на договора, начините за променянето му, както и стойността на всички разходи, които се дължат при неизпълнение (т. 15); предупреждение за последиците за потребителя при забава на вноските (т. 16); наличието на свързани с договора нотариални и други такси, ако има такива (т. 17); изискуемите се обезпечения (т. 18) и застраховки (т. 19); наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока и условията за неговото упражняване, включително информация за задължението му да погаси усвоената главница и лихвата съгласно [чл. 29, ал. 4 и 6](#) от ЗПК, както и за размера на лихвения процент на ден (т. 20); информация за правата на потребителя по [чл. 27 и чл. 28](#) от ЗПК и условията за упражняването им (т. 21); правото на предсрочно погасяване на кредита, реда за неговото осъществяване и когато е необходимо, информация за правото на кредитора на обезщетение в случаите по [чл. 32](#) от ЗПК, както и начина за неговото изчисляване (т. 22); реда за прекратяване на договора за кредит (т. 23); наличието на извънсъдебни способи за решаването на спорове и за

обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване (т. 24); другите клаузи (т. 25); адреса на Комисията за защита на потребителите като контролен орган по спазване изискванията на ЗПК (т. 26) и подписи на страните (т. 27). Чл. 11, ал. 2 от ЗПК разпорежда да е подписана от тях и всяка страница от общите условия, ако такива са приложими.

Чл. 11, ал. 1 от ЗПК имплементира насоките на чл. 10, §2 от [Директива 2008/48/ЕО](#), който, както многократно подчертава Европейския съд, допринася за постигане на набелязаната в съображенията ѝ 7 и 9 цел – пълна и наложителна хармонизация в областта на потребителското кредитиране за осигуряване на високо и равностойно равнище на защита на интересите на всички потребители в Европейския съюз и за улесняване изграждането на добре функциониращ вътрешен пазар на потребителски кредити. Познаването и правилното разбиране от страна на потребителя на данните по чл. 11, ал. 1 от ЗПК е от особена важност за него, тъй като му позволява да прецени обхвата на договорните си задължения, да сравни офертите и да вземе информирано решение дали да се обвърже с предлаганите условия, както и да ги съблюдава точно (в този смисъл Решение на Съда от 21 април 2016 година по дело C-377/14).

В изпълнение на ангажимента си по чл. 23 от [Директива 2008/48/ЕО](#) да въведе ефективни и пропорционални санкции с възпиращо действие за нарушение на националните разпоредби, приети съгласно този общностен акт, в чл. 22 от ЗПК българският законодател е въздигнал неспазването на чл. [11, ал. 1, т. 7-12, т. 20](#) и ал. 2 от ЗПК, които са зададени по примера на чл. 10, §2, букви „г“, „д“, „е“, „ж“, „з“, „и“ и „п“ от [Директива 2008/48/ЕО](#), в основание за недействителност на договора, за което съдът е задължен да следи служебно (в този смисъл Решение на Съда от 21 април 2016 година по дело C-377/14; Решение № 178/26.02.2015 г. на ВКС по т. д. № 2945/2013 г., II т. о., Решение № 229/21.01.2013 г. на ВКС по т. д. № 1050/2011 г., II т. о., Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, т. 3 от Тълкувателно решение от 09.12.2013 г. по тълк. дело № 4/2012 г. на ОСГТК на ВКС, Решение № 205/19.01.2018 г. по гр. д. № 896/2017 г., ГК, I г. о., и Решение № 23/07.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 3686/2014 г., I т. о.).

Съотнесена към очертаната нормативна рамка, конкретната фактическа обстановка обуславя извод, че между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон България, ЕИК: *****, от една страна като „Кредитор“, и ответника, от друга страна като „Кредитополучател“, е сключен формален, реален, двустранен и възмезден Договор за потребителски кредит № ***** г. във вид на паричен заем за потребление с атрибутите по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, както и с тези, систематизирани в § 1, т. 11 от ДР на ЗПК, тъй като е предназначен изключително да финансира покупката на конкретна стокова единица и за подготовката и сключването му кредиторът разчита на услугите на продавача.

По делото е приложен материализиращият съглашението документ (л. 5 – л. 7), който доказва, че в изискуемата се от чл. 10, ал. 1 от ЗПК писмена форма посочените субекти са съгласували воля за предаването на сумата от 1 265, 60 лева в собственост от заемодателя на заемателя за закупуване от последния на матрак марка „Airelec“ и два броя спален комплект

марка „AFK” с обща цена 1 130, 00 лева и сключване на застраховка „Сигурност на плащанията” със застрахователна премия от 135, 60 лева и със задължение от негова страна да я върне. Съгласието на договарящите обхваща и уговорка заемните средства да се предоставят директно от кредитодателя на търговеца продавач на вещите за заплащане на вземането му към кредитополучателя за продажната им стойност и на застраховаеля за плащане на застрахователна премия за застраховка „Сигурност на плащанията”. Усвояването на кредита при указаните условия и получаването на стоките се потвърждава от Фактура № ***** г. (л. 16), издадена от „ОКСЕН” ООД, ЕИК: ***** , гр. Първомай, Сертификат за застраховка „Закрила на плащанията Плюс” № CREX-***** г. (л. 11 – л. 12) и експертното заключение.

Договорното изложение кореспондира с относимите предписания на чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 7, т. 8, т. 11, т. 12 и т. 20 от ЗПК. Съставено е на хартиен носител в шрифт, за който не се установява, да е по-малък от 12, и в него понятно са отразени общият размер на кредита от 1 699, 31 лева; условията за усвояването му – чрез заплащане на дължимата се от заемателя покупна цена на стоки директно на продавача и на застрахователна премия за застраховка „Сигурност на плащанията”; описание на закупуваните вещи – матрак марка „Airelec” и два броя спален комплект марка „AFK”, и на застраховката – „Сигурност на плащанията” и тяхната цена – съответно от 1 265, 60 лева и 135, 60 лева; размерът, броят, периодичността и датите на платежите за издължаване; и разяснение на правото по чл. 11, ал. 1, т. 12 и т. 20 от ЗПК съответно на извлечение от сметка и отказ от договора, включително и лихвения процент на ден от 33, 56%/365 при упражняване на второто от тях. Последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми не е показана, но видно от чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК такава детайлизация е необходима само при променящи се лихвени проценти и при поискване от потребителя (в този смисъл Решение № 106/03.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3253/2021 г., III г. о.).

От аспекта на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК обаче договорът не удовлетворява в достатъчна степен критерия за яснота, пълнота и прозрачност.

Формално по предписанията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК в текста му са записани лихвеният процент по кредита от 23, 56%, който при липса на уточнение, че е променлив, следва да се счете за фиксиран по понятието на § 1, т. 5, изр. 1, предл. 1 от ДР на ЗПК, годишният процент на разходите от 31, 39%, взетите предвид при пресмятането му допускания по напътствията на т. 3 от Приложение № 1 към ЗПК и дължимата се обща сума от 1 575, 60 лева. Но не са онагледени в степента, изискуема се от чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, условията за прилагането на лихвената ставка, тъй като не е уточнена базата, върху която се начислява – цялата заемна сума или остатъчната главница след всяко погашение. Неизвестността на методиката за формиране на лихвата, чийто размер в числово изражение – глобално или поне разпределен по вноските, също не е разписан, и която е елемент от общия разход по кредита по §1, т. 1 от ДР на ЗПК, компрометира достоверността и на реквизита „обща сума, дължима се от потребителя”, равняваща се съгласно §1, т. 2 от ДР на ЗПК на сбора от общия размер на кредита и общите разходи по него. Последните, от своя

страна, представени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит по формула съгласно приложение № 1 към ЗПК след съобразяване на посочените в него общи положения и допълнителни допускания, са изразени в годишния процент на разходите по смисъла на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК.

Следователно договорът не осветлява кредитополучателя за всички задължителни сведения, които могат да имат отражение върху обхвата на отговорността му, и в приложение на чл. 22 от ЗПК следва да се прогласи за недействителен.

Според чл. 23 от ЗПК в хипотезата на чл. 22 от ЗПК потребителят връща само чистата стойност на заема, без да дължи лихва или други разходи по него. Касае се за специфична законова последица, която, макар да е проявление на извъндоговорния институт на неоснователното обогатяване, се прилага служебно от съда, в какъвто смисъл е ориентирана практиката на ВКС (напр. Решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г., IV г. о., Определение № 50685/30.09.2022 г. по гр. д. № 578/2022 г., III г. о., и Определение № 485/14.06.2022 г. по гр. д. № 2585/2021 г., IV г. о.). Предвид казаното предявените акцесорни иски за договорна и мораторна лихва се явяват неоснователни.

Експертните констатации сочат, че ответникът е платил по кредита общо 1 636, 90 лева, от които 945, 36 лева – преди цесията, и 691, 54 лева – след подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда. Сумата от 945, 36 лева е отнесена от кредитора за покриване на главницата от 692, 73 лева и възнаградителната лихва от 252, 63 лева по първите девет вноски от погасителния план.

От това следва, че към датата на цедирането – 05.02.2021 г., задължението за връщане на заемната сума е съществувало в размер на 572, 87 лева с настъпила по правилото на чл. 69, ал. 1 от ЗЗД изискуемост и е било придобито от ищеца по пътя на частното правоприемство преди образуване на заповедното производство.

Чл. 99, ал. 1 от ЗЗД разрешава на кредитора да прехвърли своето вземане на трето лице, освен ако естеството му, законът или договорът не го допускат, а чл. 26, ал. 1 от ЗПК допълнително изисква тази възможност да бъде изрично прогласена в договора за потребителски кредит, което в случая е направено в чл. 12 от него. В ал. 2 на чл. 99 от ЗЗД е уредено, че прехвърленото вземане преминава върху приобретателя с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното, още с постигане на съгласието между страните, но в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е предвидено, че спрямо трети лица и длъжника прехвърлянето произвежда действие от деня, когато бъде съобщено на последния от предишния кредитор, когато чл. 99, ал. 3, предл. 1 от ЗЗД натоварва с уведомяването, освен в положението на чл. 26, ал. 4 от ЗПК, когато по разбирателство с правоприемника продължава да администрира кредита по отношение на потребителя.

С Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 19.08.2019 г. (л. 17 – л. 23) „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон България, ЕИК: *****, се задължило ежесечно да прехвърля възмездно на ищеца свои вземания, които произтичат

от договори за потребителски кредит, ведно с привилегиите, обезпеченията, принадлежностите, лихвите, таксите, разноските и неустойките. Дружествата се договорили при всеки трансфер да индивидуализират притезанията в съставяно от продавача и предоставяно на хартиен носител на купувача допълнително споразумение Приложение № 1 по образец, на което са приписали значение на анекс с транслативни последици, настъпващи от подписването му.

Именно по така утвърдения ред в Приложение № 1/05.02.2021 г. (л. 28 – л. 30) към рамковия договор заеодателят и ищецът са се споразумели за цедиране на процесните задължения, назовавайки ги еднозначно по произход, вид и размер. Доказателство за цесията е и писменото й Потвърждение от 05.02.2021 г. (л. 27) от цедента.

Като правен ефект от този анекс ищецът се е сдобил с вземането за главница, а легитимацията му да го претендира от ответника е консолидирана в съответствие с чл. 99, ал. 4 от ЗЗД.

В Решение № 150/26.03.2009 г. по гр. д. № 147/2009 г. на I г. о., Решение [№ 123/24.06.2009 г.](#) по т. д. № 12/2009 г., II т. о., Решение № 40/13.05.2010 г. по т. д. № 566/2009 г., I т. о., [Решение № 49/27.03.2012 г. по т. д. № 16/2011 г.](#), II т. о., [Решение № 3/16.04.2014 г.](#) по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., [Решение № 78/09.07.2014 г.](#) по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., [Решение № 137/02.06.2015 г.](#) по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., Решение № 114/07.09.2016 г. по т. д. № 362/2015 г., II т. о., и Решение № 6/04.04.2019 г. по т. д. № 917/2018 г., I т. о., и др., ВКС константно поддържа, че правнорелевантно по чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е единствено съобщението от прехвърлящия. Върховната инстанция неотклонно се придържа към виждането, израз на което са Решение № 137/02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., Решение № 114/07.09.2016 г. по т. д. № 362/2015 г., II т. о., и Решение № 6/04.04.2019 г. по т. д. № 917/2018 г., I т. о., че не противоречи на целта на разпоредбите на [чл. 99, ал. 3](#) и [ал. 4 от ЗЗД](#) и е допустимо в контекста на принципа на свободата на договаряне по [чл. 9 от ЗЗД](#) предишният кредитор да упълномощи новия да осъществи нотификацията, забрана за извършването на която от представител законодателството не поставя.

С Пълномощно № 3370/2019 (л. 26) ищцовото дружество е упълномощено от цедента да уведомява от негово име всички длъжници за цедирането. Именно в качеството си на пълномощник ищецът е адресирал чрез пощенски оператор до ответника на посочения в договора негов адрес Уведомително писмо изх. № УПЦ/П-БНП/CREX-17247803/08.02.2021 г. (л. 24) за сторената с Приложение № 1/05.02.2021 г. продажба на дълга му по Договор за потребителски кредит № CREX-17247803/29.08.2019 г. (л. 5 – л. 7). Известието не е доставено, но доколкото срокът и формата му не са правно регулирани, може да се счете, че с връчването му на 29.03.2022 г. на ответника по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК като приложение към исковата молба, цесията е изрядно съобщена на последния, което на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК следва да се съобрази от съда като значим за съществуването на спорното право факт, настъпил в течение на процеса (в този смисъл [Решение № 123/24.06.2009 г.](#) по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о., Решение № 3/16.04.2014 г.

на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., [Решение № 78/09.07.2014 г.](#) по т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о., и Решение № 114/07.09.2016 г. на ВКС по т. д. № 362/2015 г., II т. о.).

С предприетата на 04.04.2022 г. престация от 691, 54 лева, равна на сбора на исковите суми, е изцяло издължен остатъкът от главницата от 572, 87 лева и законната лихва върху него, начислена от деня на сезиране на заповедния съд – 31.08.2021 г., до този на плащането – 04.04.2022 г., в размер на 34, 37 лева. Вземайки предвид визираното обстоятелство по указанието на чл. 235, ал. 3 от ГПК, съдът е мотивиран да отхвърли и главният иск за 602, 42 лева.

Въпреки крайния изход на спора ответникът следва да възстанови съдебноделоводните разноски на ищеца по водене на настоящото и заповедното производство съразмерно на притезанието за връщане на главницата от 572, 87 лева. Макар с акта на плащането му да го е признал, именно с виновната му забава е провокирал ищцовия интерес от съдебна защита по реда на чл. 410 от ГПК, а с оспорването му по чл. 414, ал. 1 от ГПК – и тази по чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, което означава, че с поведението си е дал повод за завеждане на делото и не би могъл да се ползва от процесуалната привилегия по чл. 78, ал. 2 от ГПК (в този смисъл Определение № 674/23.11.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 597/2011 г., IV г. о., и Определение № 688/02.10.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 2337/2014 г., I т. о.). Респективно в негова тежест следва да се присъдят разходите на насрещната страна, възлизащи, както следва:

- - в исковото производство общо на 357, 00 лева, от които 25, 00 лева – довнесена държавна такса за разглеждане на главната претенция, 207, 50 лева – възнаграждение на вещо лице за изготвена съдебно-счетоводна експертиза, и 124, 50 лева – възнаграждение за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, което се определя по реда на чл. 78, ал. 8, изр. 1 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ (ЗППом) във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗППом), в размер на 150, 00 лева, като се отчита фактическата и правна сложност на делото, паричната оценка на предмета му и ефективното участие на юрисконсулта в него;
 - в заповедното производство общо на 66, 50 лева, от които 25, 00 лева – внесена държавна такса за разглеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, и 41, 50 лева – възнаграждение за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, което се определя по реда на чл. 78, ал. 8, изр. 1 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗППом във вр. с чл. 26 от НЗППом, в размер на 50, 00 лева, след съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, паричната оценка на предмета му и ефективното участие на юрисконсулта в него.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ обективно кумулативно съединени искове, предявени от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от Ю. Х. Ю. в качеството на изпълнителен директор и по процесуално

пълномощие от юрисконсулти И. Н. Н. и Ц. С. П., срещу Ю. Ю. А., ЕГН: *****, с адрес: *****, за признаване на установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца по Договор за кредит за покупка на стоки или услуги № ***** г., сключен между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А.“ – клон България, ЕИК: *****, от една страна като „Кредитор“, и ответника, от друга страна като „Кредитополучател“, както следва:

- сумата от 602, 42 лева (шестстотин и два лева и четиридесет и две стотинки) – главница за периода от 05.08.2020 г. до 05.12.2020 г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 31.08.2021 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда, до окончателното ѝ изплащане;
- сумата от 27, 82 лева (двадесет и седем лева и осемдесет и две стотинки) – възнаградителна лихва за периода от 05.08.2020 г. до 05.12.2020 г.;
- сумата от 61, 30 лева (шестдесет и един лева и тридесет стотинки) – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 06.08.2020 г. до 31.08.2021 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда, за принудителното изпълнение на които вземания е издадена Заповед № 149/27.09.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 572/2021 г. по описа на Районен съд – Първомай, I състав.

ОСЪЖДА Ю. Ю. А., ЕГН: *****, с адрес: *****, да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от Ю. Х. Ю. в качеството на изпълнителен директор и по процесуално пълномощие от юрисконсулти И. Н. Н. и Ц. С. П., както следва:

- сумата от 357, 00 (триста петдесет и седем) лева – съдебноделоводни разноски в исковото производство за доведена държавна такса за разглеждане на главната претенция, за изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза и за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, съразмерно на платеното в хода на процеса вземане за връщане на главницата, и
- сумата от 66, 50 лева (шестдесет и шест лева и петдесет стотинки) – съдебноделоводни разноски по ч. гр. дело № 572/2021 г. по описа на Районен съд – Първомай, I състав, за държавна такса за разглеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение и за квалифицирана процесуална защита от юрисконсулт, съразмерно на платеното в хода на процеса вземане за връщане на главницата.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от решението.

ДА СЕ ВЪРНЕ и ДОКЛАДВА на състава досието на ч. гр. дело № 572/2021 г. по описа на Районен съд – Първомай, I състав, ведно със заверен препис от решението, СЛЕД влизането му в сила.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му.

СМ/ЕД

Съдия при Районен съд – Първомай: _____п_____